

αὔριον ἐν τῇ κοινωνίᾳ μὲ ἐφόδιον πρὸ παντός ἄλλου τὴν **ἡθικὴν**.—Τῶν φρονίμων ὀλίγα.

Ἐρωτῶμεν τὸν ἀξιότιμον Τελώνην Πειραιῶς κ. Δαμιανὸν Ἀπαιτεῖται ἄδεια τελωνείου διὰ τὰ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐμπορεύματα; Ἄν ἀπαιτῆται, πρέπει τὸ Τελώνιον νὰ εἶναι ἀνοικτὸν μέχρι βαθείας νυκτός. Ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται, διότι ἡ ἄδεια αὐτὴ πρὸ πολλοῦ εἶναι κατηργημένη. Εἶναι ὅμως κατηργημένη διὰ τὸν κ. Δαμιανόν, δὲν εἶναι καὶ διὰ τὸ τελωνοφυλάκειον. Οἱ τελωνοφύλακες ὅχι μόνον θεωροῦν ὑφισταμένην τὴν ἄδειαν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν καταργήσουν καὶ αὐτοί, πρέπει νὰ πληρωθῶν. Καὶ ἂν δὲν πληρωθῶν, ἐμποδίζουν τὴν μετακίνησιν τοῦ ἐμπορεύματος. Αὐτὰ ὑφίστανται πολλοὶ κρεωπῶλαι, οἵτινες ἀφοῦ πληρώσουν εἰς ἓνα τελωνοφύλακα δικαίωμα μώλου—τὸ ὅποιον εἶναι μᾶλλον δικαίωμα τελωνοφύλακων,—κατόπιν πληρώνουν καὶ ἄδειαν τελωνείου εἰς ἄλλον τελωνοφύλακα, ἄλλως τ' ἀρνιά τὼν δὲν ἀνατιθέμενων ἀπάνω. Πρέπει νὰ γίνωνται αὐτὰ ὑπὸ τὴν σκέπην σας, κύριε Δαμιανέ; Σᾶς ἐρωτῶμεν.

Ἄλλος Κεφαλλὴν μᾶ; γράφει διάψευσιν τοῦ Φιλαλήθους **Ληξουριῶς** τοῦ ἐπιστελλαντος ἡμῖν διάψευσιν τοῦ θανάτου τοῦ Γεωργαντάρ. Ὁ δεύτερος μᾶς φαίνεται πειστικώτερος καὶ ἐπιχειρηματικώτερος. Τὸ μεγαλύτερον ἐπιχείρημα εἶναι ὅτι ἂν ἤθελε νὰ προσποιηθῇ τὸν θάνατόν του ὁ Γεωργαντάρ, φύσει δύσπιστος ὢν, εἰς οὐδένᾳ πλὴν τῶν δύο ἀδελφῶν του, θὰ ἐνεπιστεύετο τὸ μυστικόν, καὶ μάλιστα εἰς τοιοῦτον ὅστις εὐθὺς νὰ προδώσῃ αὐτὸ εἰς τὸν φιλαλήθην Ληξουριέα. Ἀποδίδομεν καὶ ἡμεῖς πίστιν εἰς τὸν δεύτερον ἀνταποκριτήν, λυπούμενοι ἐγκαρδίως ὅτι δὲν θὰ δυνήθωμεν νὰ ψάλωμεν εἰς τὸν Γεωργαντάρ τὸ : Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξόν σου ἀνάστασιν.

Προπαρσκευάζεται ὅμως ἄλλη ἐνδοξωτέρα πνευματικὴ ἀνάστασις. Ἔχομεν πληροφορίας ἐκ Ληξουρίου ὅτι ἐντὸς ὀλίγου δημοσιεύονται τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ Γεωργαντάρ, ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰατροῦ. Τὰ ἔργα ταῦτα θὰ καταθαμβώσουν τὸν φιλολογικὸν κόσμον καὶ θὰ ἀναδείξουν, ὡς μᾶς γράφει ὁ ἐκ Ληξουρίου ἀνταποκριτής μας, λαβὼν γνῶσιν πολλῶν ἐκ τῶν χειρογράφων, πολὺ μεγαλύτερον τὸν Γεωργαντάρ, παρ' ὅσον τὸν ἐφαντάζοντο καὶ οἱ θερμότεροι τῶν θαυμαστῶν αὐτοῦ.

Ὁ **Παρνασσὸς** δίδει τὸν χορόν του ἀπόψε ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Δημαρχείου. Ἀπὸ τοῦδε ἤρξαντο αἱ ἐτοιμασίαι, ἡ συρροὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου προμηνύεται ἐκτακτος, οἱ δὲ παρνασσίδεῖς ἀμιλλῶνται τίς πλεῖστον νὰ φανῇ περιποιητικώτερος εἰς τὸν κεκλημένον κόσμον. Ἡ ἐπιτροπὴ ἄρ' ἑτέρου ὁλας δυνάμεσιν καταγίνεται ὅπως καταστήσῃ τὸν χορόν ὡς οἷόν τε λαμπρότερον. Καὶ οἱ τῶν παρελθόντων ἐτῶν χοροὶ τοῦ Παρνασσοῦ ἦσαν ἐκ τῶν καλλιτέρων· ἀλλ' ὁ ἐφετεινὸς θὰ ὑπερβῇ ὅλους.

Θὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ καὶ θὰ σᾶς τὸν περιγράψωμεν.

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ μεγάλη οἰνοποιῖα τῶν εἰλητάτων **ἀδελφῶν Οἰκονόμου** ἐνεκατέστησεν τακτικὰ γραφεῖα ἐξαγωγῆς ἐν Εὐρώπῃ. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη λειτουργεῖ ἐν Βελγίῳ τοιοῦτον Κατάστημα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ

εὐφρεστάτου κ. Σεργίου Οἰκονόμου· προσεχῶς δὲ λίαν ἐγκαθιδρύεται ἄλλο τοιοῦτον ἐν Βερολίνῳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἑτέρου ἀδελφοῦ, διότι ἡ γενεὰ τοῦ πατρὸς Οἰκονόμου εἶναι εὐλογημένη γόνιμος· γενεὰ. Αἱ πρίοδοι αὐταὶ τῶν συμπολιτῶν μας δὲν τιμῶσιν αὐτοὺς καὶ μόνους, εἶναι ἐνθάρρυνσις καὶ διὰ τὴν οἰνοπαραγωγὴν μας, διότι ἀνοίγεται ἐπὶ τέλους εἰς τοὺς ὡραίους ἑλληνικοὺς οἶνους μας τοῦ Σόλωνος, τοῦ Οἰκονόμου, τοῦ Ἀμπαζοπούλου, ἡ εὐρωπαϊκὴ ἀγορὰ καὶ βεβαίως, ἂν ἡ ἐξαγωγή λάβῃ διαστάσεις, τὸ ἐμπορικὸν μέλλον τῆς Ἑλλάδος ὑποφώσκει πολὺ φαιδρὸν καὶ εὐδαιμον. Τί εὐτύχημα θὰ ἦτο ἂν ἡ ἀνθηροτέρα νεολαία μας δὲν ἐχάνετο εἰς τὴν δικηγορικὴν καὶ τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, ἀλλὰ παρεδίδετο εἰς τὴν παραγωγὴν, τὴν μόνην ἀνταξίαν ἀλκῶν ἀνδρῶν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Δοκίμιον τῶν Ἀγγλικῶν γνώσεων τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἰδοὺ τί μᾶς ἐπιστέλλουσιν ἐκ Λονδίνου: Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 334 καὶ ἀπὸ 29 Δεκεμβρίου παρελόντος ἔτους φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» ἀνέγνωμεν μεταξὺ ποικίλων ὅτι τελευταίως ἐτελέσθησαν ἐνταῦθα ἐν μεγάλῃ πομπῇ οἱ γάμοι ἵππου τινος ὀνόματι «Ἀρτσερ» (τὸ ὄνομα τῆς νύμφης εὐτυχῶς δὲν ἀναφέρεται) καὶ ὅτι πολλοὶ Ἀγγλοὶ ἐπεμψαν δῶρα καὶ εἰς Δόρδος ἐπεμψε βοῦν τινα βραβευθέντα ἐν ἐκθέσει κτλ.

Ἀδύνασθε νὰ φαντασθῆτε, Κύριε συντάκτα, ποῖον γέλωτα ἐπροξένησεν εἰς ὅσους εἶδον τὸ ποικίλον αὐτό, ὅταν μάθητε ὅτι ὁ περὶ οὗ λόγος γάμος δὲν ἦτον γάμος ἵππου, ἀλλὰ νέου τινος ὀνόματι Φ. Ἀρτσερ, περιφήμου ἱππέως, κερδήσαντος πολλὰ βραβεῖα καὶ χρῆματα εἰς τὰ ἵπποδρόμια.

Ὁ Καυμένος ὁ Κύριος Ἀρτσερ ἂν ἐγνώριζε ὅτι τὸν ἐπῆραν δι' ἄλογον καὶ φυσικῶ τῷ λόγῳ τὴν Κυρίαν του διὰ φοράδα, πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχε σταλμένους τοὺς μάρτυράς του εἰς τὸν κ. Γοῦδην!

Μίαν σελίδα ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ Λεξικοῦ. Πῶς μεταμορφώνονται τὰ ἑλληνικὰ τοῦ Χαντζερῆ εἰς τὰ χεῖλη τῶν νεοσυλλέκτων:

Πηλίκιον=Παλούκιον

Ξίφος=Ξέφι

Φυσίγγια=Φιστίκια

Κολεὶς=Κοληὸς

Γκρά=Γκράφ

Ἀρβήλαι=Βουρδούλες

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

διέρχεται, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, τὴν ἀνοιξιν τοῦ βίου του μετὰ τὸ τρικυμιῶδες καὶ ἐπίπονον πρὸ μικροῦ στάδιόν του. Ἐὰν ἐπιμένωμεν εἰς τὴν μεταφοράν μας, καὶ καθεκλύσωμεν τὸ Χρηματιστήριον εἰς τὴν θάλασσαν τῆς ἀγορᾶς, θὰ σᾶς τὸ ἐπιδείξωμεν ἀρμενίζον πλοίσιστιον.

Τὰ Δαύρια ἔχουσι πάντοτε τάσιν ὑψωτικὴν. Ἐνῶ πρὸ τινος ἀνέβησαν εἰς τὰ 191 φράγκα, καὶ μετὰ τὴν ἐκκοπὴν τοῦ μερίσματος ἀνέλαβον βαθμηδὸν καὶ ἐστάθησαν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, τοῦτέστιν ἔφαγαν καὶ ἐχώρευσαν κατὰ τὴν χρηματιστικὴν γλῶσσαν, τὸ μέρισμα.

Αἱ πιστωτικαὶ ζητοῦνται εἰς τὰ 347 καὶ διὰ τὸ τέλος Φεβρουαρίου εἰς τὰ 346.

Τὸ δάνειον τῶν 120 ἑκατομ. ζητεῖται εἰς τὰ 384· τῶν δὲ 60 ἑκατομ. εἰς τὰ 457.

Οἱ σιδηροὶ ῥομοὶ ὑψώθησαν εἰς τὰ 405 σὺν τῇ νέᾳ δόσει διὰ τὸ τέλος Φεβρουαρίου καὶ εἰς τὰ 505 τοῖς μετρητοῖς.

Ἐν τούτοις ἡ ἐπιτροπὴ δὲν κατηρτίσθη εἰσέτι παραιτηθέντων δύο μελῶν.

Ἦκούσαμεν ὅτι ὁ κ. Βούρος ὑπογράφει μόνος του τὰ λαχεῖα, τοῦθ' ὅπερ μᾶς εἶπον τινὲς ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς ὁ κ. Καλλιγᾶς νὰ ἐπιδίδῃ τὰ δικόγραφα.

Μάγκας-

ΕΙΣ

ΠΑΥΛΑΚΗΝ ΦΟΡΟΜΠΗΧΤΗΝ

Σάτυραν ζωντανήν, νευρώδη, καυστικωτάτην ἀνέγνωμεν τοῦ Πατρινοῦ ποιητοῦ **Κωστή Παπαγεωργίου**. Ἡ χαριτωμένη αὕτη τριστείλος σάτυρα ἀναφέρεται εἰς τὸν **Παυλάκην Φορομπήχτην (Παύλον Καλλιγᾶν)** ὡς ἀπαντήσις δῆθεν τούτου πρὸς μίαν ἄλλην προγενεστέραν τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸν ἴδιον. — Λυπούμεθα πολὺ διότι δὲν δυνάμεθα νὰ μεταφέρωμεν ὁλοκληρὴν τὴν ἐν λόγῳ σάτυραν εἰς τὸ **Μὴ Χάνεσαι**, λυπούμεθα ὅμως πλείοτερον, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ μεταφέρωμεν ἐδῶ τὸν Πατρινὸν ποιητὴν, ὅστις καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων Ἀθηναίων μας ἠδύνατο νὰ καθέξῃ τὴν θέσιν του.

Διακρίσεις καὶ πλέον στίχους ἐστίζαζε μελανοῦς μελανοῦς ὡς Κορινθιακὴν σταφίδα, τοὺς ὁποίους ἀποστέλλει εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Οἰκονομίας, ὅλους διαλεκτοὺς, στρογγυλοὺς, παιγνιδάριους, μὲ σημειώσεις, μὲ λατινικὰ κείμενα, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, μὲ παραπομπάς, μὲ σχόλια καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα πράγματα, ἐξ ὧν παραθέτμεν εἰς τοὺς ἀνγνώστας μας τοὺς ἐπομένους μεζέδες.

Εἶσαι ἀπλούς περὶ *Τιμῆς* μ' ἐμὲ νὰ κουβεντιάζης· τιμὴ θὰ πῇ τὸ *τίμημα*, ποῦ δίνεις κι' ἀγοράζεις. Εἰς τ' ἄλλα πράγματα τιμὴ θὰ πῇ ἀνοησία, σίνε κβὰ νὸν στήν πώλησι καὶ στήν ἀγορασίαν· γι' αὐτὸ μονάχα μὲ *τιμὴ* ἔμπορεῖς νὰ ἐξωνήσης, πολλὰς πολλῶν πατριωτῶν καρδίαις καὶ συνειδήσεως...

Παραίτησε καὶ ποίησι κι' αἰσθήματα γελοῖα· ὅταν οἱ πάντες κλέπτουσι, τιμὴ θὰ πῇ βλακεία.

Ἄν θῆς νὰ γίνῃς πλούσιος, ἔλα ἐδῶ νὰ μάθῃς, τὴν ἐπιστήμην τῆς κλοπῆς, χωρὶς νὰ κακοπάθῃς. Οἱ κουτοκλέφται σήμερα ἵστας φυλακὰς ἐμβαίνουν, οἱ κλεφτοεπιστήμονες πολὺ ὕψηλ' ἀνεβαίνουν.

Μᾶς φέρει πλούτον ἡ κλοπὴ, τιμὰς καὶ μεγαλεῖα, ὑπόληψι, ζητωκραυγαίς, Βουλὴ καὶ ὑπουργεῖα.

Ἐγὼ γιὰ νὰμαι πλούσιος γλεντῶ καὶ ξεφαντόνω, σαρκάζω, ἐρωτεύομαι, γελῶ καὶ καλλυγόνω,

ζῶα, Ῥωμηροῦς, Ὀθωμανοῦς καὶ φράγκαις θεατρίναις, Ἀρμένισταίς κι' Ἀφρικαναῖς ἀλόμῃ ἀραπίναις!

Μὲ τὴν *Τιμὴν* σου, νηστικὸς θὰ σεργιανᾷς ἵστους δρόμους, κλέπτε λοιπὸν καὶ ρούντσονε συνειδήσι καὶ νόμους!

Ἦπόρησα πῶς ἐμιλεῖς περὶ *Δικαιοσύνης*, ἀφοῦ γνωρίζεις ὅτι ζῆς ἐν μέσῳ Ῥωμηροσύνης.

Τὸν χαρακτήρα τῶν Ῥωμηρῶν καθόλου δὲν εἰξεύρεις, καὶ φύλλο μέσα στ' ἄχυρα κάθεσαι καὶ γυρεύεις.

Περὶ Βελέντσα καὶ λοιπῶν σου γράφω τὴν ἀλήθειαν: ἄμεις ἵστους συντεχνίταις μας ἐδώκαμε βοήθειαν!

ἦτον αὕτη ἡ γενικὴ τῆς Ῥωμηροσύνης γνώμη, κι' ὑπῆρχον λόγοι *ρομικοὶ* νὰ κοιμηθοῦν οἱ νόμοι!

καὶ ἐπειδὴ Λατινικὰ γνωρίζεις ὑποθέτω,

τὰ περὶ φούρτουμ κείμενα ἐδῶ σου παραθέτω:

«Βελεντσιόρουμ, Γκόρτσιμπους ἐτ Κέτσεαμ κλεφτόρουμ, Σμοθρακόρουμ βούτυρουμ ἐτ Τομαροπουλόρουμ».

αφούρτουμ ἐτ μπαπαττάρια ἐτ φάλσουν σούντ ντελίκτα».

(εἰς τοὺς ἐνόρκους ἔπεσε κακὸς παρὰς τὴν νύκτα!

αφούρτουμ ἀρμάτουμ (πέτσωμα) φούρτουμ κβαλιφικάτα».

(χαλάλι σου, πετσωματᾶ, τὰ κλεψιμῆρά σου φάτα!)

«Ντὲ φούρτις πετσωματίττις, λὲξ Πανδεκτῶν τριάντα»

(ἀργότερα θὰ στήσωμε ἵστους κλέφταις ἀνδριάντα!)

«Χελλένικαι ζουστίτσιαι κρίμεν ἱνομινάτους»

(τὰ ἴδια τὰ χερᾶκια μας; ἐλύσαν τὰ δεσμά τους!

Κατὰ Τυπάλδον μάλιστα πρέπει Σταυρὸ νὰ πάρῃ, τῆς Θεσσαλίας τὸ λαμπρὸ, τὸ πρῶτο παλληκάρι,

ὁ Μιλτιάδης τοῦ κλεινοῦ Θηβαϊκοῦ πεδίου,

καὶ *Ασφαζάρης* τοῦ φτωχοῦ Ἑλληνικοῦ Ταμείου!...

«Ὅταν γιὰ σκλάβους ἀδερφοῦς καὶ πάλι κουνηθοῦμε,

καὶ τ' ἀμυνοπετσώματα ἔμπροστὰ θὰ ξαναβγοῦνε,

ὅταν τὸ πρῶτο ἀπὸ ἐμᾶς, τοὺς πορδαλάδαις, πέσῃ,

κι' ὅλος ὁ Τόπος σηκωθῇ ν' ἀρπάξῃ, ἂν ἔμπορεῖ,

ὅταν καὶ πάλι τ' ἄτακτα θὰ πεταχθοῦν μπουλούκια,

νὰ βγάλουν ἀπ' τὰ σύνορα τὰ Τούρκικα παλούκια,

Βελέντζας καὶ τὰ τέρια του θὰ γίνουν ἀρχηγοὶ μας,

γιὰ νὰ ὑπερασπίσωμε τὴν *Ἑθνικὴ Τιμὴν* μας!

Ναί! πάλιν πετσωματικὸν θὰ πέσῃ πυροβόλον!

Ζήτω ἐμεῖς οἱ ἔνορκοι, αὐτὸς, τὸ ἔθνος ὅλον!!!

Ἐδῶ τὴν πραγματείαν μου περὶ κλοπῆς περαίνω.

κι' ἐκ τῶν λεχθέντων ἄνωθεν ἰδοὺ τί συμπεραίνω:

«Ὅσοι Ταμίαι κι' Ἐπαρχοὶ εἰς τὸ ἐξῆς σουφρώνουν,

φιλοπατρία κι' Ὑπουργοὶ θεὸς νὰ τοὺς ἀθωώνουν,

ἀρκεῖ νὰ βγάζουν μερτικὸ καὶ τοῦ *Λογιστηρίου*!

καὶ μπόλικο κολόκουρο τοῦ κάθε Ὑπουργείου»!

Τὸν σατυρικότατον κ. Παπαγεωργίου παρακαλοῦμεν συχνὰ νὰ φιλοδωρῇ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸ *Μὴ Χάτεσαι* διὰ τὰς θερμὰς καὶ ἱλαρὰς φαντασίας ποιήματα.

Κ,

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΠΙΣΚΟΤΑ

πρώτην φορὰν κομιζόμενα εἰς Ἀθήνας, ἐντὸς ὥραιων **μπομπονιέρων**, γλυκύτατα, νοστιμώτατα, γραφικώτατα εἰς τὸ

NEON ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΔΩΔΙΜΩΝ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

!!! **Ἀρωμα**!!! **Ἀρωμα**!!! **Ἀρωμα**!!!

TEION

ἀρίστης ποιότητος εἰς **πακέτα**, ἐκομίσθη κατ' αὐτὰς ἐκ **Ρωσσίας** καὶ πωλεῖται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς *Λεωφόρου Παρεπιστημίου*

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ «ΥΓΙΕΙΑ»

Νικολ. Α. Βασιλειάδου.